

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE DECIZIE

03 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Placinta Grigorii în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015 și a sentinței Judecătoriei Criuleni din 24 iulie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Iacob Ghenadie Grigore, născut la 04 septembrie 1970, originar și domiciliat s. Onițcani r-nul Criuleni.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 05.03.2015-24.07.2015

2. instanța de apel: 22.08.2015-13.10.2015

3. instanța de recurs: 28.12.2015 - 03.02.2016

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 24 iulie 2015, Iacob Ghenadie Grigore, a fost condamnat în baza art. 155 Cod penal, la 1 an închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că, Iacob G. la data de 12 decembrie 2014, în jurul orei 19:00 fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în stradă în satul Onițcani, r-nul Criuleni, în timp ce se afla în fața gospodăriei lui Magurean A., folosind un topor, în baza relațiilor ostile, i-a amenințat cu moartea pe Magurean A. și fiul acestuia Magurean V., efectuând lovituri cu toporul în direcția lor, amenințare care ultimii au apreciat-o ca fiind reală.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de fond a calificat *de drept* fapta inculpatului în baza art. 155 Cod penal, *amenințarea cu omor ori vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Placinta G. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- prima instanță și-a motivat sentința de condamnare prin declarațiile părților vătămate Magurean A., Magurean V. și martorului Magurean Z. care de fapt sunt o

familie și de mulți ani sunt în relații ostile cu inculpatul, având scopul ca ultimul să fie judecat;

- consideră declarative și fără suport probant declarațiile părții vătămate Măgurean V. date în ședința de judecată precum că în timp ce a ieșit în drum cu tatăl său Măgurean A., stăteau în fața lui Iacub G. care era cu toporul în mână, când i-au spus să plece acasă ultimul făcea gălăgie și el cu tatăl său i-au luat toporul din mână și l-au aruncat în grădină, după care inculpatul a plecat acasă, iar amenințarea cu moartea a apreciat-o ca reală;

- între aceste două familii de o perioadă îndelungată există relații ostile, necâtând la faptul că sunt rude, circumstanță neglijată de prima instanță;

- inculpatul nu a avut intenția de amenințare cu omorul, deoarece deținerea unui topor în mână, de fapt, era unealta pe care în ziua evenimentului a folosit-o la tăierea copacilor din pădure, nu poate fi apreciată ca o amenințare reală cu omorul.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombriei 2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a stabilit vinovăția inculpatului în baza art. 155 Cod penal.

Instanța de apel a constatat că vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate se confirmă prin declarațiile părții vătămate Magurean A., Magurean V., martorului Magurean Z. și prin materialele cauzei și anume: plângerea părții vătămate Magurean A. din 18 decembrie 2014 (f.d. 4); procesul verbal de cercetare la fața locului din 15 decembrie 2014 (f.d. 9-14); procesul verbal de percheziție din 20 februarie 2015 (f.d. 56-58); procesul verbal de examinare a obiectului din 24 februarie 2015 (f.d. 59-62); procesul verbal de recunoaștere a obiectului din 24 februarie 2015 (f.d. 63); comunicarea telefonică a lui Magurean V., precum că părinții săi au fost amenințați (f.d. 5); ordonanță de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive la cauza penală (f.d. 60).

În opinia instanței de apel circumstanțe ce ar duce la pronunțarea unei sentințe de achitare, nu s-au stabilit, iar materialul probator administrat de partea acuzării și examinat în ședința instanțelor de fond, dovedește prezența, în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 155 Codul penal.

La fel, instanța de apel a statuat că în ședința de judecată inculpatul nu a negat că a avut un topor în mână, menționând că în timp ce se certa cu părțile vătămate aceștia i-au luat toporul din mână și l-au aruncat, din ce cauză nu cunoaște, ceea ce impune convingerea instanței că părțile vătămate au considerat că există un pericol iminent și au perceput această amenințare ca fiind reală, faptul că inculpatul consideră că nu a comis nici o infracțiune, impune concluzia instanței de iresponsabilitatea acestuia față de normele legale.

Mai mult, instanța de apel a considerat neîntemeiat argumentul părții apărării, precum că declarațiile părților vătămate urmează a fi apreciate critic, deoarece

acestea sunt în strânsă coroborare cu probele scrise și anume: procesul-verbal de cercetare la fața locului, procesul-verbal de percheziție, procesul-verbal de recunoaștere a obiectului, procesul verbal de cercetare a obiectului, procesul-verbal de confruntare, care parțial sunt confirmate și prin declarațiile inculpatului, iar instanța nu are temeiuri de a le pune la îndoială. Circumstanțele descrise de părțile vătămate, martor, sunt confirmate și prin declarațiile inculpatului, care indică la prezența toporului în mâinile sale și deposedarea lui de către părțile vătămate, care l-au aruncat peste gard.

În continuare, instanța a apreciat critic și declarațiile inculpatului considerând că, acestea au fost făcute în sensul prezentat, cu scopul de a se eschiva de la răspunderea și pedeapsa penală. Incontestabil este faptul că, toporul, este un instrument ascuțit, tăios, utilizat întru lucrările de tăiere a lemnului groase, astfel fiind posibil de a provoca cu acesta și vătămări corporale grave sau chiar și decesul persoanei fizice, dacă loviturile se aplică în regiunea organelor vitale ale victimei.

Astfel, nu au putut fi admise nici afirmațiile apărătorului referitor la faptul că, lipsește intenția de amenințare cu omor, fapt combătut prin declarațiile părților vătămate și martorului, care au comunicat că în acea seară inculpatul a venit la ei la poartă cu un topor în mână spunând, că dacă nu ies, îi va ucide pe toți cu toporul ce îl avea cu sine, demonstrându-l, și cu care aplica lovituri în poarta gospodăriei. Ieșind afară să discute cu inculpatul, ultimul a început să îndrepte toporul în direcția părților vătămate spunând: „că o să le taie capul”.

În viziunea instanței de apel, susținerile părții apărării că inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate nu echivalează cu achitarea acestuia, o dată ce probele prezentate în sprijinul învinuirii administrate și apreciate de prima instanță, relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat.

Instanța de apel a menționat ca fiind corectă concluzia primei instanțe privind starea de fapt stabilită, determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentei de infracțiune în baza art. 155 Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a statuat că prima instanță a luat în considerație pericolul social al infracțiunii, personalitatea inculpatului și anume că acesta la locul de trai se caracterizează negativ, anterior a mai comis infracțiuni similare, deși antecedentul penal este stins, acesta nu a revizuit comportamentul său, nu s-a integrat în societate, continuă încălcarea normelor sociale de conviețuire și a ordinii de drept, iar corectarea și reeducarea acestuia fiind posibilă doar în condițiile izolării de societate. De asemenea, circumstanțe agravante nu au fost stabilite și se consideră că corect a fost soluționată chestiunea privind pedeapsa aplicată inculpatului, aceasta fiind în limitele legii, astfel prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor din articolele 61, 75 Cod penal.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz, sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Placinta G. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora,

dispunerea rejudecării cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea recursului a invocat motive identice cu cele menționate și în apel.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece din textul recursului depus se denotă faptul, că acesta nu cuprinde o careva motivare sau argumentare din punct de vedere al temeiurilor invocate.

7.1. În referința depusă de către partea vătămată, privind opinia sa asupra recursului declarat, se solicită respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece inculpatul se caracterizează negativ, are un comportament neadecvat față de societate. Pe parcursul anilor a săvârșit mai multe infracțiuni.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal atestă că, deși autorul nu a indicat temeiul de drept pentru recurs, însă, solicitând achitarea inculpatului rezultă că semnalează temeiul prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Sub aspectul situației de “neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Din textul recursului rezultă că, apărătorul inculpatului critică hotărârea instanței de apel adoptată invocând că partea vătămată și inculpatul de mai mulți ani sunt în relații ostile, astfel între ei s-a iscat un conflict în care inculpatul nu a avut intenția de amenințare cu omor. Deținerea unui topor în mână, care de fapt este unealtă de lucru pe care inculpatul a folosit-o la tăierea copacilor, nu poate fi apreciată ca o amenințare reală, astfel probele administrate la caz nu indică direct la săvârșirea de către inculpat a faptei incriminate.

Colegiul penal reiterează, că argumentele invocate de către partea apărării au fost invocate și în instanța de apel cărora le-a fost dat o apreciere justă, fiind argumentate atât în *fapt*, cât și în *drept* și descrise la **pct. 5** al prezentei decizii. Astfel din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la judecarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor,

care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate.

Mai mult, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât, nici partea apărării nu invocă ilegalitatea obținerii cărorva probe pe parcursul procesului penal.

De menționat este și faptul, că infracțiunea comisă de inculpat întrunește elementele infracțiunii, adică latura obiectivă - care se realizează prin amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei **amenințări**. Totodată prin **amenințare** se înțelege o acțiune de influență psihică prin care făptuitorul însuși victimei temerea de a i se produce o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății sau a lipșirii de viață. Metodele amenințării pot fi diferite: orale, în scris, prin gesturi, prin telefon, prin alte persoane, prin semne simbolice etc. Acțiunea de **amenințare** trebuie să fie de natură să alarmeze pe cel amenințat, să fie percepută de el ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeuri că se va realiza într-un viitor nu prea îndepărtat. Respectiv din declarațiile părților vătămate și a martorului, care au dat declarații analogice rezultă că inculpatul a îndreptat toporul în direcția acestora amenințând cu moartea (f.d. 109-112). În asemenea circumstanțe **amenințarea** cu omor a avut loc direct prin prezentarea toporului care îl ținea în mână îndreptându-l în regiunea capului victimei, organ vital.

Latura subiectivă se caracterizează numai prin intenție directă ce se caracterizează prin acțiuni și expresii, utilizate de către inculpat „ieșiți, să ne clarificăm, în caz contrar vă tai la toți capul”, amenințând cu toporul în direcția părților vătămate, circumstanțe ce determină și stabilesc intenția și atitudinea psihică a ultimului.

În opinia Colegiului instanța de apel, întemeiat a considerat declarațiile inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, ca fiind combătute prin materialele cauzei și anume prin cumulul de probe, menționat la pct. 5 al prezentei decizii. În esență, în opinia Colegiului, pe parcursul procesului penal în cauză au fost administrate suficiente probe, ce dovedesc vinovăția inculpatului privind săvârșirea infracțiunii imputate.

Ce ține de critica apărătorului inculpatului precum că învinuirea adusă lui Iacob G. este bazată doar pe declarațiile părții vătămate, și a martorului Magurean Z. care sunt în relații ostile cu inculpatul, de asemenea Magurean Z. fiind soția, și respectiv mama părților vătămate, declarațiile căreia în opinia recurentului pot fi apreciate critic, Colegiul penal, la fel, o consideră nefondată. Magurean Z. este un martor ocular, care a văzut personal circumstanțele comiterii faptei, iar conform declarațiilor date de către acest martor, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în ședințele instanțelor de fond, acesta a indicat clar, că *"la data de 12 decembrie 2014, era acasă, a ieșit la poartă la auzul lătratului câinelui. La poartă se afla inculpatul, care avea*

un topor. Apoi la poartă a ieșit Magurean V. și Magurean A., care au încercat calm să discute cu Iacub G., însă acesta continua să îi amenințe cu moartea” (f.d.112)

Instanța de recurs conchide că, faptul aflării martorului Magurean Z. în relații ostile cu inculpatul, nu poate influența într-un mod oarecare soluția adoptată în cauză, precum și declarațiile acestuia nu pot fi apreciate critic, deoarece coroborează cu declarațiile părților vătămate, date la toate etapele procesului penal, și care confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, precum și prezența elementelor acestei infracțiuni, în acțiunile săvârșite de către inculpat.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a expus asupra tuturor argumentelor, elucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, pătrunzând în esența problemei de fapt și de drept, cercetând amănunțit aspectele învinuirii înaintate și a apreciat conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă, iar în concluziile sale a motivat admiterea probelor. Astfel, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind nevinovăția inculpatului, în săvârșirea acțiunilor incriminate lui.

Rezumând cele menționate mai sus, Colegiul apreciază că situația de fapt a fost stabilită de instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, încadrarea juridică dată faptelor este justă și corespunde situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii reținute în sarcina lui.

În aceste condiții, instanța de recurs, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Placinta G. în numele inculpatului ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Placinta Grigorii în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui **Iacub Ghenadie Grigore**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 24 februarie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie